

vernieuwing noodig der dramatiek, welke niet ten onrechte door sommigen het symbool der gemeenschap is genoemd. En op deze wijze zou het welslagen van zijn werk een symptoom kunnen zijn van een herstelbeweging, van een hernieuwde samenschatting der uit hun verband gerukte eenheden. Want, waar het drama ingang vindt, moet wel „vanzelf” de geest harmonisch (maar dat wil nog niet zeggen: g e l i j k) gericht zijn en.... bedenkt, hoe zonder een harmonische gerichtheid van den geest geen leven goed en vruchtbaar is.

Waarom hierover uitgewijd? Om, ongezoekt, den lezer nog eens te kunnen wijzen op het hecht verband, dat tusschen kunst en leven heerscht, en dat onverbrekkelijk is, al wijken — zoo in dezen tijd — kunst naar haar ideaal en leven naar zijn werkelijkheid nog zoo ver uiteen.

De beide tooneelstukken van Gaston Martens hebben m.i. niet veel pretensie. Ons, Noorderlingen, doen ze wat vreemd aan; men meent nu en dan onder allerhande Vlaamsche „sappigheden” eenige boekentaal te ontdekken. Dat ze bij een opvoering hier te lande succes zouden hebben, meen ik te mogen betwijfelen. Noord en Zuid hebben nu eenmaal tweeërlei humor en dit scheidt in sommig opzicht grondiger dan een taalcongruentie bindt.

Het stuk van Hugo Haeverens is er een, waarvan men ter verontschuldiging, dat men er verder maar liever over zwijgt, een kort fragment citeert:

Straelenburgh:	Ik weet het niet wat 't is, afhankelijk te zijn, dat 's waar. Maar wat of armoe is, ik meen dat daar mij niet van hoeft gesproken worden.
Mechteld:	Dat is ons maar al te goed bekend en vat jij dan niet, dat wij van dat deel niet meer iets vragen willen, als jij zelf al zeer verlegen zit, hoè ervan te leven?
Straelenburgh:	Och, ik ben alleen, ik kan iets missen.
Mechteld:	Toch is 't ons te moeilijk om te vragen. Jij hebt recht op meer en wat je krijgt is bij jouw werken vergeleken, slechts een gift, die men geen beed'laar nog durft geven. Zift jouw geld maar niet, om ons te laten leven.

R. H.